

מכתבי האהבה

של גיתית

מהמשרתת שלך שלך שלך שלך.

★ ★ ★

בחלומות כולנו גיבורי הופכים עולמות, כובשים ארצות. אך אני נותרתי עם הרגליים על האדמה. כואבת את האהבה, חשה את המציאות המרה. האם אני נושא לסיפרך הבא?... אני רגילה מילדות להיות במרכז העניינים, רגילה לביקורת. רכילות וקנאה. ודיבריהם של אנשים נכנסים מאוזן אחת ויוצאים מהשניה. מעשיהם נוגעים לי עד הכפתור שבסוודר שאני לובשת. כן, צבי חמודי, האדם האנשי היחידים שיכולים לפגוע הם אך ורק האנשים שאיכפת לי מהם, כמוך.

דון'קישוט שלי, הגיע הזמן לגדול, ולהפסיק להילחם נגד תחושות רוח, או לנסות לטחון מים. קל להאשים את הזולת, את החברה, ההורים לא מבינים, האשה. אך האמת שאחרי כל זה, היא שאתה אוכל מה שאתה מב' של. אם בחרת למרוד במוסכמות, תישא בתוצאה בכבוד, בלי הרגשה של התנצחות תמידית. ברנע שתבין שלא כל הדגים בים שווים, תנסה להבין, להבין ולא לשנוא.... שלך, המטורפת עליך גיתית.

★ ★ ★

השתיקות שלך משגעות אותי. למה אתה מצפה, מיכתבתים

מגיע לסמים. רוצה להבין את הראש שלך. חשוב לי, מפני שהרגשה שלי שברגע שתגלה את הפרטים הנכונים עליי והשתל' שלות הדברים, אז כל הילה תימוג כעשן הסיגריה שעישנת ובדרך-כלל אני אדם שמרני.

אהובי, מרגע שאני צריכה לעזוב את חדר-האוכל ליבי מתחיל לבכות. לרגעים אני חושבת שאני עומדת להתפוצץ מכאב, לראות אותך מעבר לחלון ולא יכולה לגעת בך. ראשי מסתחרר, מסתובב כסביבון. כנראה מחכה אני לחנוכה, לנס!

★ ★ ★

הצפת אותי במיכתב-אהבה לוחטים עד כדי כך שאתמול בחקירה התחלתי לילל לחוקרים כבר מהצהריים על כאבי-בטן וראש רק כדי שאספיק להגיע לאבו-כביר לארוחת-ערב.

★ ★ ★

למלכי הנערץ. כמה רציתי להיות הריצפה שלך ולהתקלח בזיעתך שתצנן את הלהבה שהצתת בי. יכולה להרגיש את לשונך מלטפת את גופי, ומגע גופך הערום בגופי מטרף את דעתי. כל בוקר פוחדת לא למצוא אותך, את מיכתבך. הפכת אותי לנרקומנית שהסם שאני זקוקה לו הוא אתה אהובי....

בנוסח תסריט המתאים לקולנוע תמר? שתהיה קרוב אליי ובקירבי תנוע כמו אותם מקדח-נפט מטקסאס, עמוק-עמוק ועוד ועוד, ותביט ותשמע את אנחותי, ואז במקום לנעוץ את ציפורניי, מה שאתה כל-כך לא רוצה, ברגליי אלפות את ישבנך, שלא תוכל לצאת משדך... קולך מטמטם אותי, כפעמוני-כנסייה מהדהד בראשי, סוחף את מחשבותי כמערכולת בי סוער לתוך המצולות לבלתי-נודע. ואני שוקעת עמוק יותר ויותר, בכל פעם שאני רואה אותך אני שוקעת בתוך האהבה. האם זה עונה לדרישות שלך?

★ ★ ★

אני תמיד אומרת את האמת גם כשהיא לא נעימה. אינני משחקת על רגשות של אנשים כדי להשיג מהם דברים. האנו שלי אינו צורך מעריצים. אחד טוב וישר מספיק בהחלט.

★ ★ ★

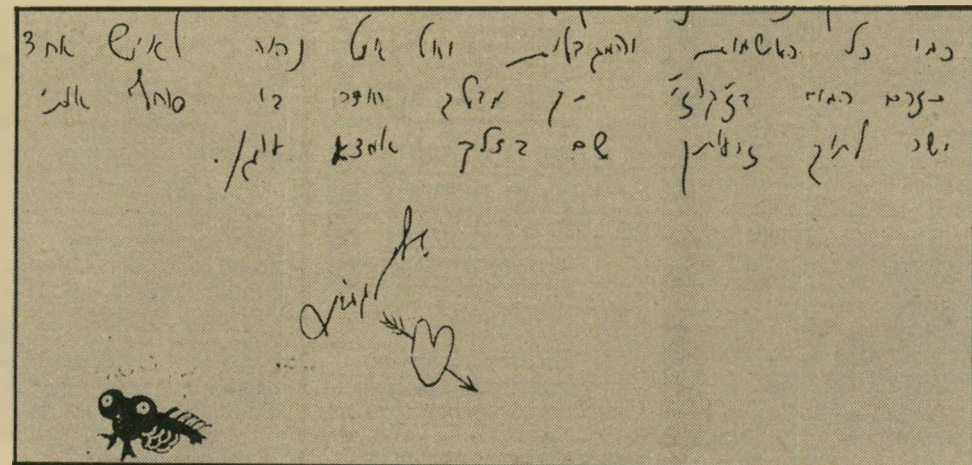
האהבה היא אחת הרגשות הכי יפים שקיימים עלי-תבל. אך הצרה עם בני-האדם שתמיד מצמידים לה שומר-ראש... אהב אותך לאורך כל הדרך גם שהאוקיינוסים והיבשות בינינו יפרידו לבי תמיד אותך וזכור....

שלך אהבת, גיתית.

★ ★ ★

יקירי, האם חושב אתה שאנחנו נמצאים לבד (כמה הייתי רוצה). אנחנו בטירה מוצפת דינוזאורים ודרקונים שלשונם יורקת אש, אך כל אלה יכחדו ברגע ששפתיי יגעו בשפתותיך, וזהו הרגע היחיד שבו תוכל לגלות את האמת כמה אני אהבת אותך...

★ ★ ★

קטע ממיכתב-אהבה של גיתית

"כזרם המים בזיקוי - כך מבטך חודר בי, סוחף אותי..."

צילון צפירי, העולם הזה

מוכנה להיות חלק מההרמון. בצורה שאתה מביט בה ועונה לה, נתת לה מספיק עידוד כדי שתבוא ותבקש ממך דברים. ואם היום אתה מוכן לספק לה את מבוקשה שהן סיגנונות מכיסך הפרטי, מחר זה יהיה מחסדך. הפכת את עצמך למוסד ציבורי - זכותך היא. הקקאו ששיתית הבוקר היה מר מר מר כי נפשי חשקה בך. היית עבורי כלידה טעימה שליקקתי בתאוה אבל נגמרה. חבל. אם תקרא את מיכתבי בעיון אולי תבין לליבי. עדיין אהבת אותך ומאחלת לך הצלחה בכתיב הספר ובמישפט.

★ ★ ★

ודרכם אנסה לפרוץ ליקום/איך קפואה אני ורואה רק את גופך בערום/ ונפשי כולה עורגת רוצה אותך עד תום/אך קולך אומר לא לא התעוררי מהחלום/חלומות והאהבה הן המציאות של אתמול/ והיום שנינו בירוק מי את מי יגמולו!!!!/כשנפגש מחר שבעטם שבעים/נקרא ביחד את המיכתב בים/נשב על כוס קפה חגיגי/ כשידך תיגע ביד/ואם לא יהיו "פיצוצים"/אז לפחות נישאר חברים - ידידים!!! אהבת ומטורפת עליך.

★ ★ ★

לצבי מחר יגישו את כתב-האישום, ויתכן שזה עדיין יקח מיספר ימים עד שאעבור. מכל מקום רציתי לומר לך שמאוד נהניתי ממיכתביך, אך עד היום אני לא יודעת לשייך אותם לאימרה של הרצל "אם תרצו אין זו אגדה" האם לאגדה שלנו יש סוף טוב כמו ברוב האגדות, או שתעופף לה ותעלם, שמא אהבתנו, או יותר נכון, אהבתי היא כקשת יפה בשמיים אחרי הגשם, רק לא מחזיקה מעמד? שלך גיתית.

אין אצלי כיבוש או הצלחה, אני רק אהבת, ואל תשאל אותי למה. אל תחפש בי אמון כי לא הבטחתי דבר. והגיע הזמן שתלמד לאהוב בלי לדאוג מה ילד יום... עליך אני לא מוותרת. אהבת אהבת אהבת, ואינך זקוק (כדבריך) לאשה חזקה וחכמה אלא לאחת שאוהבת ומבינה.

★ ★ ★

לאיש שאני אהבת כל-כך. בעיקרון אני אהבת אנשים חברותיים שמשוחחים עם כולם. מצידו שתתן ותחלק מה שיותר על חשבון הממשלה. למה לא? לא השקולד או הדברים האחרים שאמרו דרשני. דובשנית שלי, הדבר היחיד שאני רוצה לאכול זה אותך. אך מדוע הגרמניה מספרת לכולם שאתה נותן לה סמים. ואפילו אתמול באו בנות לשאול אותי אם הדבר נכון. כיצד היא יודעת שאתה צריך לצאת לחופשה, מדוע היא מספרת לכולם שאתה אהב אותה, וצוחקת מאחורי גבך?

★ ★ ★

הגרמניה סיפרה שנתת לה חשיש לעשן וביקשת את מיספר-הטלפון שלה. ליבך רחב! שיהיה לך בהצלחה אך בלעדי.

★ ★ ★

...מקווה שתחיל להבין ולהאמין שאינני רוצה להצר את עולמך. אני בטוחה שתצא לחופשה תמצא הרבה בחורות שיפוט ממנה פי עשר. מאחלת לך בהצלחה, ושתעשה חיים, אבל ליפול בעבור בחורה זה לא הסטייל שלך.

★ ★ ★

... שייח ערבי שלי! אומנם אנחנו גרים במזרח-התיכון, אבל אני לא

נפרדו. בנובמבר 1979 נסע צבי להולנד במטרה לעסוק בסחר-סמים. בהולנד הוא נפגש עם כמה ליווייתנים וקשר עימם קשרים. הוא חזר לארץ כעבור שלושה חודשים, התגרש מאהובה והתגנב לקיבוץ מצובה. שם הוא מכיר את שהיתה אשתו החמישית, אם בנו השני. הם עזבו את הקיבוץ ועברו יוסי עינדיור (המשך בעמוד 40)

הכלא ואחר-כך בייצור בלוקים. במיון הכלא עבדה גם אהובה, עובדת סוציאלית שלמים היתה אשתו הרביעית. הרומאן נרקם ביניהם כשהיה בתהליך-השיקום. כשנתגלה הרומאן ברבים, הועבר צבי מן השיקום ואהובה עזבה את עבודתה. ביולי 1977 הוא השתחרר ועבר להתגורר בביתה. הם נישאו והתחילו לעבוד בבית-הספר החקלאי כנות שליך גררה. אחרי שנה חזרו לתל-אביב. אהובה ילדה את בתם מיקה. שלושה חודשים אחרי הלידה

שנהלתי או היו כאלה לא מפני ש רציתי לגנוב, אלא לבשתי מסכות, רציתי להיות שווה, למלא ציפיות של אחרים. היום אני יודע שבדברים מקורשים אסור לגעת. חני היתה דבר מקורש.

אהבות בכלא

את תקופת המאסר הזו ריצה ככלא-מעשיהו, תחילה עבר במיון

הלך. לא פלא שפרט זה כמעט ופרח מוזכרונג. בתקופה שבה הסתובב בחוגי-הבונה מה, הכיר בחורה בשם חני. איתה הוא התגורר תישעה חודשים. צ'יקים שלה והתחיל להשתמש בו.

ומן קצר אחר-כך נתפס בידי המיש' טרה (1975), הובא למישפט ונידון לחמש שנות-מאסר, מתוכן שלוש שנים בפועל. היום הוא אומר: "החיים

השניה ועזב את הבית בדרכו לתל-אביב. עם פרוץ המלחמה הוא לא גויס, ולכן התגנב לעבור בקיבוץ נשר. בתום המלחמה הוא חזר לתל-אביב והסתובב בצל הבוהמה התל-אביבית של אותם הימים (יוסף מוגרי, אשר צרפתי, אריק איינשטיין). לפתע מפסיק צבי את שטף סיפורו וקורא: "אה, נזכרתי, אחרי גירושיי מאשתי השניה הכרתי בחורה בשם נילי. אחרי חודש נישאנו למשך חודש. היא היתה אשה כזו מגוהצת, זה לא